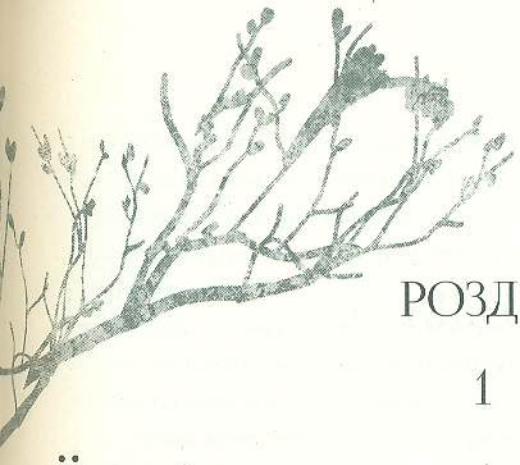

РОЗДІЛ 1

Їх надто багато.

І вони всюди. Обличчя, сховані за масками; серця, сповнені рішучості; мечі — швидкі та смертоносні. Мій меч тремтить у руці, і кожен удар, який я відбиваю, вогнем пропікає мої руку, плече й тулуб, відлунюючи в голові. Я сповільнююся.

Довкола мене холодні й мокрі стіни. Між камінням долівки цівки крові. Кожен камінь упевнений, що звідси нікому не вийти. Ніколи. Мені вже й поготів. Стіни насуваються на мене.

Мої безликі супротивники наступають, один схожий на іншого. Королівські воїни. Вони надто швидко докумекали, що я не одна з них. Якийсь час наосліп рубаю мечем навсібіч — я забула все, чого навчилася. Паніка охопила мене. Я чую власне хрипіння, стугін серця і шум крові у венах. Крові, яка сочиться з моїх ран і всотується в одяг. Надії майже не лишилося.

Дива вичерпані. Бажання, що я загадала на зорю, у далекому минулому. Та я і не заслуговую на його здійснення.

Звуки наче десь далеко. Крики наче під водою.

Але насправді під водою тримають мене. Міцна рука схопила за волосся, у роті присмак крові.

Я щосили видихаю, втягую в легені свіже повітря. Води немає. Страх на смак, як Лирія.

Дихай ще! Ще. Дихай.

Щось ловить мене за передпліччя, супротивник здіймає переді мною зброю. Якщо не заблокую цього удару, він розтрощить мій череп.

Хтось хапає мене за праву руку ззаду. Тіло реагує окремо від свідомості. Я спостерігаю за собою. Спостерігаю за тим, як беру меч у ліву руку й, захищаючись, здіймаю його над головою. Водночас б'ю правим ліктем і влучаю в щось. Вдається відхилити меч убік. Я кидаюся, щоб зловити супротивника за спиною...

РОЗДІЛ 2

— Мейлін!

Люсінда витріщається на мене. З її носа на світлі дошки скрапує кров.

Я випускаю з руки зброю і бачу, що це бамбуковий сінай, а не півторараучний меч, як мить тому. Звісно, ні. Я в додзьо, а не в палаці. Чому в Люсінди кров? Що, у біса, сталося? Невже це я... невже це я її поранила?

Я вдивляюся в нажахані обличчя присутніх. В очах навіть тих, на кому досі захисні маски, бачу шок, який струмує, наче світло, крізь тонку тканину. І всі вони спрямовують це світло на мене.

— Я... невже я? Боже мій, пробач. Що зі мною таке?

Люсінда підіймає руку, коли я вже збираюся відвернутися й рушити геть. Ніхто, крім неї, не міг би мене затримати. Люсінда — моя тренерка, а отже, не послухатися її було б набагато більшою зневагою, ніж ударити в ніс. Тильним боком долоні вона витирає кров, але на шкірі знову проступає свіжа. Якась старша жінка подає рушник, Люсінда дякує і витирає ним обличчя.

Я не можу зрозуміти, що відбулося.

— Мені прикро, — кажу тихо. Присутні перешіптуються. У вухах шумить, але воно й добре: я не чую, про що говорять інші.

Як це пояснити? Хвилину тому ми відпрацьовували техніки нападу й захисту, і ось я вже не в додзьо, а в Ляскі.

Я вже не я.

— Усе гаразд, — запевняє Люсінда. Вона звертається до інших, а не до мене. — Таке трапляється. Сьогодні заняття завершене, йдіть переодягайтеся. — Її голос звучить гугняво, бо розпухає ніс, і я знаю, що будь-які мої вибачення — пусті слова.

Це правда: зловити випадковий удар у кендо цілком можливо. Проте в моєму випадку все було інакше. Я втратила контроль. Але цього ніколи, у жодному разі не можна допускати, коли ти в залі, коли у твоїй руці меч.

Люсінда багатозначно дивиться на мене, тоді відвертається, і я прямую за нею з додзьо через коридор до маленької кімнатки для відпочинку персоналу навпроти офісу.

На вікні, прочиненому на крихітну шпаринку, висить камертон і ледь чутно дзенькає.

— Сідай, — наказує вона мені й зникає в сусідній кімнаті: там, мабуть, ванна. Із щойно намоченим рушником у руках Люсінда повертається й сідає на канапу поруч зі мною.

— Мені дуже прикро, — повторюю знову, бо нічого іншого не спадає на думку. — Я не навмисне.

— Мій ніс і не таке витримував. Поглянь, крові вже немає... — Моя тренерка ненадовго прибирає рушник і заспокійливо всміхається. Насправді кров іще проступає. — Ліпше поясни, що сталося.

Я не хочу ображати її, лишивши запитання без відповіді. Але що сказати? Що мені наснилося нічне жахіття, як це часто трапляється останнім часом? Тоді вона поцікавиться, з якого переляку я не сплю. До цього були тільки фрагменти, що, наче флешбеки, йшли вперемішку із реальністю. Цього разу я більше не була собою, реальність змінилася. Стало гірше. Відчутно гірше.

— Я більше не приходитиму, — відказую нарешті. — Зараз я не можу себе контролювати.

Рушник опускається, а брови Люсінди повзуть угору, так, ніби вона почула від мене кепський жарт.

— Ти вважаєш, що не контролюєш себе? Ти серйозно?

Замість відповіді на моєму обличчі лише гіркий усміх. Невже удар був настільки потужним, що вона все забула?

— Мейлін, ти не агресивна. Я знаю різницю, повір. Ти налякана. Це була панічна атака, еге ж?

Я тяжко зітхаю і видаю принаймні частину правди. Панічна атака все пояснює. Це був спогад. Тільки не мій. Не той, який я можу мати.

— Мейлін. — Люсінда кладе руку мені на коліно. — Те, що тобі довелося пережити за останні пів року, стало б важким випробуванням для будь-кого. Такі речі просто так із голови не викинеш, і не можна вдавати, що нічого не сталося.

Я мовчки хитаю головою.

— Але слухай, тепер мені доведеться три дні ходити з таким шишаком на обличчі. Колеги кепкуватимуть. Неприємно це казати, утім, ти завинила мені пояснення.

Я мовчки дивлюся на камертон, який висить на вікні. Вона має слушність. Проте я, на жаль, не маю пояснення. І навряд чи зможу розповісти, що, можливо, тримаю зв'язок із тим, кого в нашій реальності навіть не існує.

— Ти змінилася. — Навіть не дивлячись на свою тренерку, відчуваю, що вона стала серйозною. — Це пов'язано з твоїм зникненням? Що там сталося?

Люсінда вже не вперше питає мене про це. Коли ми з Натаніелем вирушили в Ляскі — натомість стверджували, що були в Лондоні — ходили різні чутки, і навіть Люсінда, яка не надто переймається плітками й поголосом, зацікавилася. Оскільки Натаніель більше не з'являвся в додзьо й ми ретельно уникали одне одного, це підживлювало її здогадки, що між нами, імовірно, щось відбулося.

— Я закохалася, — кажу, адже вона має слушність: я завинила їй правду.

— У Натаніеля. — Люсінда відхиляється на спинку й з босими ногами залазить на канапу.

— Ні. В іншого.

Люсінда підсовується ближче й кладе руку мені на плече.

— У кого ж тоді? — У запитанні моєї тренерки криється набагато більше: хто він, що зробив і що сталося?

— Його звати Ліам. — Промовляю ім'я, а по тілу котиться хвиля, від якої хочеться скрутитися бубликом на підлозі. Туга завдає мені невимовного болю. Але, як за кожним вибухом, за болем настає мить оніміння й глухоти, притуплена й мовчазна, і я видушую із себе усмішку.

— Хочеш мені про нього розповісти? — зацікавлено запитує Люсінда.

Я сподівалася, що зможу поговорити з нею про нього бодай трохи, проте надія тане, як сон у мить пробудження. Люсінда не зрозуміє моєї проблеми, вона просто, сама того не бажаючи, длубатиметься в рані.

— А фото є?

— Ні. Нічого немає. Ми не можемо бути разом, він живе неймовірно далеко.

— Але ж існує скайп і всяке таке. Ви хоча б телефоном розмовляєте?

— Теж ні, — хитаю головою.

Люсінда на мить замовкає, проте на вустах помітно завмирає «проте». Зрештою, вона зрозуміла, що проблеми в мене більші, ніж стосунки на відстані.

— Він не відчуває того, що відчуваєш ти? — запитує обережно.